

Pán Ježíš dává apoštolům příkaz: „**Přeplavme se na druhý břeh!**“ (Mk 4,35).

Tato slova platí v přeneseném významu také nám. Na moře života vyplouvá každý z nás na Kristův příkaz. Na příkaz k Jeho následování a hledání Božího království, kam máme každý svým životním snažením do smrti doplout.

Dokud apoštolové veslují a spoléhají na sílu svých paží a své profesní znalosti, byli rybáři, Ježíše k řízení své plavby nepotřebují. Jakmile se však zvedne vítr a loďka se stává neovladatelnou a pak se do ní dokonce začne nabírat voda, chvatně probouzejí spícího Ježíše: „**Mistře, je ti jedno, že hyneme?**“ (Mk 4,38).

Také my často spoléháme pouze na své vlastní síly. Prosazujeme své plány bez ohledu na Boží vůli a často se snažíme uskutečňovat Boží království podle našich a nikoli podle Božích představ. A protože se mýlíme, připomíná nám Bůh náš omyl nějakou bolestnou nebo dramatickou životní událostí. Podobně jako Ježíš připomněl apoštolům svůj Božský majestát při větrné bouři na Genezaretském jezeře.

V ohrožení života např. při živelných katastrofách, důlních závalech, v nemocech a bolestech či jiných nejistotách obrací se člověk s vroucími modlitbami k Bohu. Prosí podobně naléhavě jako apoštolové tenkrát při bouři. Na tom by nebylo nic špatného.

Ale jak se člověk chová, když jsou všechna utrpení a nebezpečí, jichž se obával, zažehnána?

Nenechávám potom, lidově řečeno, „Boha někde spát“ a polevuji v modlitbě? Nejsm pak liknavější v obraně proti hříchům, při hledání Boží vůle apod.?

Je samozřejmé, že utrpení a nejistoty na nás v životě mohou doléhat. Vlny, bouře, vítr – životní katastrofy, zklamání, nemoci, trápení všeho druhu. A přece je i tehdy Mistr na naší lodičce, s níž se plavíme do nebeského krá-

lovství. Zdá se nám, že spí, že nevnímá, že je mu jedno, že hyneme.

Proč se vlastně bojíme? Proč pořád ještě nemáme víru? Neměli bychom se zeptat sami sebe: **„Kdo je to, že ho poslouchá i vítr a moře?“**(srov. Mk 4,41).

Vítr a moře možná. Ale my? Dovedeme poslechnout aspoň v tom, co na nás žádá jako základní bod – přeplavme se?

Co to znamená „přeplavme se“?

Vzít vesla a plachty každodenních povinností a za každého počasí, včetně vln a bouře, postupovat stále a každou minutu kupředu. Kupředu proto, jelikož nám nebylo řečeno „nechte se bezcílně zmítat vlnami“, ale „směřujte na druhý břeh“, do nebeského království! Tam a jedině tam musí směřovat magnetická strelka našeho „vnitřního kompasu“ - našeho svědomí. To nám nejjistěji poví, které naše skutky nás dovedou správným směrem k cíli.